

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 364

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 16 mai 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 133 din 9 martie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală	2-4
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
406. — Decizie privind numirea doamnei Gabriela Elena Sglimbea în funcția de consilier la cabinet consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al prim-ministrului	5
407. — Decizie privind numirea domnului Teiu Păunescu în funcția de secretar de stat la Ministerul Muncii și Justiției Sociale	5
408. — Decizie privind numirea membrilor Comitetului de supraveghere al Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc	6
409. — Decizie pentru modificarea anexei la Decizia prim-ministrului nr. 229/2013 privind stabilirea componenței Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor	6
410. — Decizie pentru modificarea Deciziei prim-ministrului nr. 270/2014 privind numirea membrilor Consiliului de administrație al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară	7

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 133**

din 9 martie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 539 alin. (2)
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marin Blidar în Dosarul nr. 1.959/83/2015 al Tribunalului Satu Mare — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.257D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 10 iunie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.959/83/2015, **Tribunalul Satu Mare — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Marin Blidar în cadrul unei cauze civile având ca obiect acțiunea pentru repararea pagubei materiale sau a daunei morale în cazul privării nelegale de libertate.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul susține, în esență, că normele procesual penale criticate sunt neconstituționale în măsura în care nu permit accesul la instanță [s.n. civilă] persoanelor arestate nelegal pe motiv că instanța penală a omis să constate caracterul nelegal al privării de libertate.

6. **Tribunalul Satu Mare — Secția I civilă** apreciază că dispozițiile art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care exercitarea dreptului de acces la instanță, pentru repararea prejudiciului moral și material al persoanelor față de care în procesul penal au fost luate măsuri privative de libertate, este condiționat de constatarea caracterului nelegal al privării de libertate numai în procedura penală, respectiv prin ordonanță a procurorului, prin încheiere definitivă a judecătorului de drepturi și libertăți sau a judecătorului de cameră preliminară, precum și prin încheierea definitivă sau hotărârea definitivă a instanței de judecată investite cu judecarea cauzei. Apreciază că este constituțională condiționarea exercitării dreptului la repararea pagubei materiale

sau a daunei morale rezultate din măsurile de privare nelegală de libertate în măsura în care caracterul nelegal poate fi constatat și de către instanța civilă după finalizarea definitivă a procesului penal, chiar dacă instanța penală a omis să se pronunțe asupra legalității sau nelegalității detenției preventive.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face referire la literatura de specialitate, care a reținut, în acord cu jurisprudența în materie a Înaltei Curți de Casație și Justiție, că, în absența unei asemenea statuări a instanței penale cu privire la legalitatea măsurii privative de libertate, această dezlegare cade în sarcina instanței civile investite cu soluționarea unei cereri întemeiate pe prevederile art. 504 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală din 1968.

9. **Avocatul Poporului** precizează că își menține punctul de vedere în sensul neconstituționalității dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, exprimat în Dosarul Curții Constituționale nr. 1.134D/2015 și reținut în Decizia Curții Constituționale nr. 179 din 29 martie 2016.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, având următorul conținut: „*Privarea nelegală de libertate trebuie să fie stabilită, după caz, prin ordonanță a procurorului, prin încheierea definitivă a judecătorului de drepturi și libertăți sau a judecătorului de cameră preliminară, precum și prin încheierea definitivă sau hotărârea definitivă a instanței de judecată investită cu judecarea cauzei.*”

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) referitor la principiile statului de drept și alin. (5) referitor la principiul legalității, art. 21 alin. (1)—(3) referitor la dreptul de acces la justiție și dreptul un proces echitabil, art. 52 alin. (3) potrivit căruia statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare și

art. 142 alin. (1) potrivit căruia Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici identice cu cele formulate în prezenta cauză. Astfel, prin deciziile nr. 48 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 5 mai 2016, nr. 179 din 29 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 306 din 21 aprilie 2016, și nr. 271 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 519 din 11 iulie 2016, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate cu un atare obiect.

15. În motivarea acestei soluții, Curtea a reținut că dispozițiile art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt similare prevederilor art. 504 alin. 3 din Codul de procedură penală din 1968, care au fost supuse controlului de constituționalitate prin deciziile nr. 417 din 14 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.044 din 11 noiembrie 2004, nr. 221 din 21 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 516 din 17 iunie 2005, și nr. 78 din 5 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 28 februarie 2008, prin care s-a constatat că textul de lege criticat este o concretizare a principiului constituțional prevăzut de art. 52 alin. (3) din Constituție, conform căruia „Statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare. Răspunderea statului este stabilită în condițiile legii [...]” și, pe cale de consecință, realizarea dreptului la repararea de către stat a pagubei cauzate prin erorile judiciare are loc în condițiile legii. Prin aceleași decizii, Curtea a reținut că prevederile art. 504 alin. 3 din Codul de procedură penală din 1968 nu numai că nu îngrădesc accesul liber la justiție, ci instituie tocmai normele procedurale necesare exercitării acestui drept, fiind în deplină concordanță și cu dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2), în temeiul cărora procedura de judecată este prevăzută numai prin lege. De asemenea, Curtea a statuat că reglementarea expresă a actelor procedurale prin care se constată încălcarea libertății individuale nu este de natură a limita accesul liber la justiție al acelor persoane care nu se regăsesc în unul din cazurile enumerate în art. 504 alin. 3 din Codul de procedură penală din 1968, acestea având posibilitatea de a-și valorifica dreptul în justiție pe alte căi legale, dar în condițiile legii și urmând procedura prevăzută de lege.

16. Curtea a reținut, totodată, că, prin actualele norme procesuale penale — respectiv art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, legiuitorul a condiționat repararea pagubei în cazul privării nelegale de libertate de stabilirea acesteia prin ordonanță a procurorului, prin încheierea definitivă a judecătorului de drepturi și libertăți sau a judecătorului de cameră preliminară, precum și prin încheierea definitivă sau hotărârea definitivă a instanței de judecată investite cu judecarea cauzei, după caz. Această condiționare dă naștere, în sarcina organelor judiciare anterior menționate, unei obligații de a se pronunța prin încheieri definitive, conform textului criticat, cu privire la caracterul nelegal al măsurilor preventive privative de libertate dispuse pe parcursul procesului penal, inclusiv în etapele anterioare celei în care se pronunță hotărârea definitivă și care au făcut obiectul controlului pe calea contestației, sau care ar fi putut fi contestate, conform prevederilor art. 204—206 din Codul de procedură penală. De asemenea, aceasta presupune obligația instanței de judecată, care se pronunță prin hotărâre definitivă asupra cauzei, de a stabili caracterul nelegal al măsurilor preventive privative de libertate.

17. Curtea a constatat că atribuirea de către legiuitor a competenței de a se pronunța asupra legalității măsurilor

preventive privative de libertate organelor judiciare care se pronunță în ultimă instanță în cauzele penale a fost realizată în exercitarea competenței sale constituționale prevăzută la art. 61 alin. (1) din Constituție. Totodată, Curtea a reținut că stabilirea, prin dispozițiile art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, a condiției de admisibilitate pentru obținerea despăgubirilor în fața instanței civile, este în acord cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, conform cărora competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.

18. De asemenea, Curtea a reținut că, potrivit art. 5 paragraful 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice persoană, victimă a unei arestări sau dețineri în condiții contrare dispozițiilor aceluiași art. 5, are dreptul la reparații, paragraful 5 al art. 5 din Convenție fiind imediat următor celui care prevede că orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau detenție are dreptul să introducă recurs în fața unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalității detenției sale și să dispună eliberarea sa dacă detenția este ilegală. În aplicarea normelor europene precitate, prin Hotărârea din 12 decembrie 2002, pronunțată în Cauza *N. C. împotriva Italiei*, paragraful 49, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că dispozițiile art. 5 paragraful 5 din Convenție sunt aplicabile în cazul unei privări de libertate în condiții contrare prevederilor paragrafului 1 al acestui articol. S-a arătat, de asemenea, că dreptul la reparații prevăzut la paragraful 5 al art. 5 din Convenție presupune ca încălcarea dispozițiilor unuia dintre celelalte paragrafe să fie stabilită fie de către o instanță națională, fie de către o instituție prevăzută prin Convenție. Prin aceeași hotărâre, paragraful 52, s-a statuat că dreptul la reparații, garantat prin art. 5 paragraful 5 din Convenție, trebuie asigurat, în mod efectiv, cu un suficient grad de certitudine. De asemenea, prin Hotărârea din 27 septembrie 1990, pronunțată în Cauza *Wassink împotriva Olandei*, paragraful 37, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că statelor contractante nu le este interzisă condiționarea acordării unei indemnizații de dovada ce trebuie făcută de către cel interesat care a suferit un prejudiciu rezultat din această încălcare, întrucât în domeniul art. 5 paragraful 5 calitatea de victimă este de conceput chiar în absența unui prejudiciu, dar nu există obligația de reparare fără să existe prejudiciu material sau moral ce are a fi reparat. În acest sens, dispozițiile art. 5 din Convenție condiționează acest drept la reparație de necesitatea stabilirii unei detenții ilegale, din perspectiva dispozițiilor art. 5 paragrafele 1—4, care consacră detenția legitimă. Astfel, în Hotărârea din 3 iunie 2003, pronunțată în Cauza *Pantea împotriva României*, paragraful 301 și dispozitivul hotărârii, pct. 3—6, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat atât încălcarea art. 5 paragraful 1 (arestarea fără existența unor rațiuni plauzibile că s-ar sustrage urmării penale, după comiterea unei infracțiuni) și, deopotrivă, încălcarea dispozițiilor art. 5 paragraful 3 (deținerea a fost ordonată de o persoană care nu avea calitatea de „magistrat”, în sensul Convenției, și că persoana nu a fost condusă „de îndată” în fața unui asemenea magistrat), precum și încălcarea art. 5 paragraful 4 (deoarece tribunalul nu a statuat într-un termen scurt cu privire la legalitatea deținerii sale), dar și a art. 5 paragraful 5 (pentru a nu fi obținut reparație pentru detenție ilegală în dreptul intern), suma acordată petentului cu titlu de despăgubiri fiind una globală, însă cu temeuri juridice diferite, dar care se integrează dispozițiilor art. 5 din Convenție și susțin protejarea dreptului la libertate și siguranță ca drept fundamental al omului. Curtea reține, totodată, și Hotărârea din 25 august 1987, pronunțată în Cauza *Nölkenbockhoff împotriva Germaniei*, paragraful 36, prin care s-a statuat că nicio prevedere din Convenție nu dă acuzatului un drept la reparație

pentru detenție provizorie legală, nici chiar în ipoteza închiderii urmăririi penale angajate contra persoanei.

19. În aceste condiții, având în vedere, pe de o parte, condiționarea acordării reparațiilor garantate prin art. 5 paragraful 5 din Convenție de constatarea, de către o instanță națională, a încălcării dispozițiilor art. 5 paragrafele 2—4 din Convenție, iar, pe de altă parte, cerința de asigurare efectivă cu un suficient grad de certitudine la nivel național a dreptului la reparații astfel garantat, Curtea a constatat că obligația organelor judiciare, prevăzute la art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală, de a se pronunța, prin hotărârile definitive pe care le pronunță, cu privire la legalitatea măsurilor preventive privative de libertate dispuse pe parcursul procesului penal este în acord cu standardul de protecție prevăzut la art. 5 din Convenție. În acest sens, Curtea a constatat că dreptul la reparare a pagubei în cazul privării nelegale de libertate, prevăzut la art. 539 din Codul de procedură penală constituie o preluare, prin normele procesual penale naționale, a dispozițiilor art. 5 paragraful 5 din Convenție. De asemenea, Curtea a reținut că standardul de protecție prevăzut prin art. 5 paragraful 5 din Convenție este unul minim, statele membre fiind îndreptățite să ofere, prin legislația internă, o protecție juridică sporită libertății individuale, prin reglementarea dreptului la reparații și în alte situații decât cele expres rezultate din norma de la art. 5 paragraful 5 din Convenție. Curtea a reținut, însă, că modalitatea în care organele judiciare enumerate în cuprinsul dispozițiilor art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală își îndeplinesc această obligație nu constituie o problemă de constituționalitate a textului criticat, ci reprezintă un aspect ce vizează interpretarea și aplicarea legii.

20. Cât privește susținerile potrivit cărora „acțiunea în reparare prejudiciului produs prin arestarea nelegală nu se deosebește cu nimic de acțiunea în răspundere civilă delictuală, astfel că nu se justifică impunerea unei cerințe suplimentare — respectiv condiția ca nelegalitatea măsurii privative de libertate să fie constatată printr-un act procedural penal anterior — față de reglementarea de drept comun”, Curtea a constatat că procedura reparării pagubei materiale sau a daunei morale în caz de privare nelegală de libertate este o procedură specială, fiind cuprinsă în Codul de procedură penală. Disponibilitatea acestor norme procesual penale în acest act normativ are relevanță din perspectiva stabilirii regimului juridic specific al acestei forme de răspundere a statului în raport cu regimul altor forme de răspundere juridică, de drept comun, cum ar fi răspunderea civilă delictuală, reglementată în art. 1.349 și art. 1.357 — art. 1.380 din noul Cod civil. Așadar, Curtea a reținut că procedura reglementată de art. 539 din Codul de procedură

penală este o procedură specială care derogă de la dreptul comun în temeiul principiului „*specialia generalibus derogant*”. De asemenea, Curtea a reținut că procedura specială, reglementată în art. 539 din Codul de procedură penală, vizează exclusiv cazurile de privare nelegală de libertate, iar nu alte drepturi fundamentale ale omului, pentru a căror lezare este necesară invocarea altor temeuri de drept, precum dispozițiile art. 252 și art. 253 din Codul civil sau art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care reglementează consecințele încălcării unor drepturi personale nepatrimoniale, precum dreptul la imagine, demnitate, inclusiv dreptul la viață privată.

21. Cu referire la susținerile autorului excepției, potrivit cărora „cercetarea condiției nelegalității măsurii privative de libertate ar trebui să cadă în sarcina instanței civile învestite cu soluționarea cererii de despăgubire”, Curtea a observat că, potrivit unora dintre instanțele naționale, în măsura în care caracterul nelegal al măsurii privative de libertate a fost stabilit de instanța penală, reevaluarea acestui aspect de către instanța civilă este contrară normelor procesual penale ale art. 539. Aceleași instanțe naționale apreciază, însă, că o atare evaluare a legalității măsurii privative de libertate ar putea fi realizată de către instanța civilă numai dacă instanța penală a omis sau cadrul procesual nu i-a impus să statueze asupra acestui aspect ori pentru alte motive de nelegalitate, decât cele analizate de organele judiciare în cadrul controlului legalității măsurilor preventive privative de libertate în cursul procesului penal, sau în măsura în care hotărârile „intermediare” prin care a fost verificată legalitatea măsurilor preventive au fost absolut nemotivate ori alte asemenea motive identificate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, prin raportare la prevederile art. 5 paragrafele 1—4 din Convenție, respectiv art. 9 din Codul de procedură penală. Curtea a reținut, însă, că aceste din urmă aspecte nu sunt veritabile critici de neconstituționalitate, ci, în realitate, privesc modul de interpretare și aplicare a prevederilor de lege criticate. O eventuală problemă de practică neunitară a instanțelor naționale cu privire la competența instanței civile de a se pronunța referitor la legalitatea măsurii privative de libertate nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, ci este de competența instanței supreme, având în vedere rolul său, consacrat constituțional, de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești.

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor precitate sunt aplicabile și în prezenta cauză.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marin Blidar în Dosarul nr. 1.959/83/2015 al Tribunalului Satu Mare — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 539 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Satu Mare — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 9 martie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

privind numirea doamnei Gabriela Elena Sglimbea în funcția de consilier la cabinet consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al prim-ministrului

În temeiul art. 15 lit. c), art. 19 și al art. 21 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Gabriela Elena Sglimbea se numește în funcția de consilier la cabinet consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al prim-ministrului.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 16 mai 2017.
Nr. 406.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

privind numirea domnului Teiu Păunescu în funcția de secretar de stat la Ministerul Muncii și Justiției Sociale

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Teiu Păunescu se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Muncii și Justiției Sociale.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 16 mai 2017.
Nr. 407.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind numirea membrilor Comitetului de supraveghere
al Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 8 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2013 privind înființarea, organizarea și funcționarea Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2013, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii se numesc în calitate de membri ai Comitetului de supraveghere al Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc următoarele persoane:

1. Dan Iliovici, președintele Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc — membru executiv;
2. Valentin Korman, vicepreședintele Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc — membru executiv;
3. Steluța Claudia Oncică, reprezentant al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor — membru neexecutiv;
4. Ionuț Cosmin Stoica, reprezentant al Ministerului Afacerilor Interne — membru neexecutiv;
5. Marian-Constantin Ivan, reprezentant al Consiliului Concurenței — membru neexecutiv;

6. Marin-Marius Florea, reprezentant al Agenției Naționale de Administrare Fiscală — membru neexecutiv;

7. Carmen Elian, reprezentant al Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale — membru neexecutiv;

8. Constantin Zorilă, reprezentant al Secretariatului General al Guvernului — membru neexecutiv;

9. Ruxandra Noica, reprezentant al Secretariatului General al Guvernului — membru neexecutiv.

Art. 2. — La data prevăzută la art. 1, Decizia prim-ministrului nr. 205/2013 privind numirea membrilor Comitetului de supraveghere al Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 30 aprilie 2013, cu modificările ulterioare, se abrogă.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANUContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Mihai BusuiocBucurești, 16 mai 2017.
Nr. 408.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**pentru modificarea anexei la Decizia prim-ministrului nr. 229/2013
privind stabilirea componenței Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 19 lit. a) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Punctul 5 din anexa „Componența Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor” la Decizia prim-ministrului nr. 229/2013 privind stabilirea componenței Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 30 mai 2013, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

„5. Alexandru-Mihai Ghigiu — secretar de stat, Secretariatul General al Guvernului”

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANUContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Mihai BusuiocBucurești, 16 mai 2017.
Nr. 409.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru modificarea Deciziei prim-ministrului nr. 270/2014
privind numirea membrilor Consiliului de administrație al
Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară**

Având în vedere propunerile formulate de viceprim-ministrul, ministrul dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene, prin adresele nr. 59.625 din 8 mai 2017 și nr. 64.366 din 15 mai 2017, înregistrate la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/3.433 din 10 mai 2017, respectiv din 15 mai 2017,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 3 alin. (9) și (10) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La articolul 1 al Deciziei prim-ministrului nr. 270/2014 privind numirea membrilor Consiliului de administrație al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 1 octombrie 2014, cu modificările ulterioare, punctele 4 și 9 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„4. Ciprian Nicolae Nica — membru, notar public — Uniunea Națională a Notarilor Publici din România;

.....
9. Constantin Mitache — membru, director general — Asociația Municipiilor din România.”

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANUContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 16 mai 2017.

Nr. 410.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2017 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

